

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Gvilielmi Becani E Societate Iesv Idyllia Et Elegiae

Becanus, Gulielmus

Antverpiae, 1655

Elegia IX. Remansit puer Iesus in Ierusalem, & non cognouerunt parentes eius. Lucae 2.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12773

ELEGIA IX.

*Remansit puer Iesus in Ierusalem, & non
cognouerunt parentes eius. Lucæ 2.*

ANnua festa vocant: Solymam pete, regia Virgo:
Sit comes assuetæ virque puerque via.
Nonne vides, quanto incensus genitoris amore
Gestiat hoc tecum carpere natus iter?
Obsequitur Virgo studio natique, suoque,
Quæque ferant templo munera parua parat.
Sacra litant: sacris repetunt sua tecta litatis.
Ille (quod ignorant) nectit in vrbe moras.
Prima parens, sed non nisi cùm nox instat, abesse
Comperit, &, Coniux heu vbi natus? ait.
Ille metu pallet subito: scitatur amicos
Anxius, inque agros prospicit, inque vias.
Et tamquam propè sit, possitque audire vocantem,
Dat signum, quo sint mater & ipse loci.
Iam Fili, iam care puer, iam clamat, Iesu:
Ipsa etiam Iesu, Virgo, venisne? rogat.
Vesper erat: non ad solitæ consortia mensæ,
Non puer obscuræ tempore noctis adest.
Tum verò incusant sese, miscentque querelas:
Alterius luctu crescit vtrique iuuus.
Et cur, mater ait, sese subduxerit? heu me!
Sollicitor mores ipsa timere meos.
Angor, &, admixtæ quamuis non conscia culpæ,
Quod patior, timeo me metuisse pati.
Et nunc ille aliquâ defessus fortè plateâ
In nudo posuit languida membra solo.

Nec

Nec stipulæ saltem, quales inuenimus olim,
 Nec puero tectum, nec cibus vllus adest.
 Ah ne illum, qui nunc cadit æthere, noxius humor,
 Ne frigus noctis, duraque lædat humus!
 Ah teneros ne longa fames exhauriat artus,
 Siftaturque oculos pallidus ante meos!
 Digna quidem non sum, quicum velit ille morari:
 Quam faceret matrem, sed neque digna fui.
 Fallor? an alterius stat nunc exclusus ad ædes,
 Et frustrà, postem laxet vt illa, rogat?
 Pande i fores, dicit, venerunt tempora noctis,
 Cara soror, moto cardine pande fores.
 Iam mihi cincinnos gelidæ tinxere pruina:
 Nocturno plenum iam mihi rore caput.
 Quid faceres hosti, quæ sic excludis amantem?
 Pande, soror, moto cardine pande fores.
 At semel exutas negat illa resumere vestes,
 Nescia diuinis cedere blanditiis.
 Tempora causatur somni, lotosque recenter
 Demens ah metuit commaculare pedes.
 Non sponsæ curat, non blandum nomen amicæ,
 Non quod formosam, quod sine labe vocet.
 Nate, quid ingratae traducis ad ostia noctem?
 Huc ades: hæe pandent se tibi sponte fores.
 Ipsi te postes, ipsum te limen, & ipsæ,
 Vt cupias, orant accelerare seræ.
 Mater amans, & amata tibi, nisi fallitur, orat,
 Et desiderio deficiat ægra tui.

Sic

i Aperi mihi, soror mea, amica mea, columba mea, immacu-
 lata mea: quia caput meum plenum est rore, & cincinni mei
 guttis noctium. Expoliaui me tunicâ meâ, quomodo in-
 duar illâ? laui pedes meos, quomodo inquinabo illos.
Cantic. 5.

64 G V I L I E L M I B E C A N I

Sic illa; & meminit, Simeon quæ dixerit olim,
 Et gladius, quo sit confodienda, subit.
 Deque senex gladio fuerit quocumque locutus,
 Accepi iam nunc non leue vulnus, ait.
 Nec medicina meo speranda est vlla dolori,
 Qui fecit plagam ni mihi præstet opem.
 Nec minùs inuigilat curis, secumque maritus
 Quærit, quæ puero facta, vel vnde mora.
 Cognatumne suum nemorum secreta colentem
 Viderit? & soli solus adesse velit?
 An potiùs seductus, ait, regione viarum est,
 Nec potuit turbâ nos prohibentè sequi?
 Nam, puto, non alias hinc est abiturus in oras:
 Ostensum populo se volet antè suo.
 Ægyptum fuit ille quidem mihi visus amare,
 Cùm domus hîc nobis perfugiumque fuit;
 Quando sed in patriam iussi sumus inde reuerti,
 Cur rear huc illum velle referre pedem?
 Cælesti minùs est cur suspicer arce receptum,
 Hîc nondum summum quando peregit opus.
 Forsan at Herodes patrias renouauerit iras,
 In se quærentes incideritque manus,
 Quæque pati primis Pater illum noluit annis,
 Forsan adest, quo sint perpetienda, dies.
 An frustra metuo, vanisque timoribus angor,
 Et nondum nobis imminet ille dolor?
 An citò se nobis, & secum quidquid amamus
 Restituet, miseros nec sinet esse diu?
 Sic mæstus mæstâ noctem cum coniuge ducit,
 Affectu vario distrahiturque senex.
 Vt modò deprimitur vento, modò tollitur vnda,
 Iam sperat, iam spes victa timore cadit.

E L E-